

nízkých a nečestných. Je-li tedy, jak dolíčeno, již podle zákona dán předpoklad, že dřívější trestný čin, pro který byl obžalovaný odsouzen, byl spáchán z pohnutek nízkých a nečestných, je v souzeném případě podmíněné odsouzení obžalovaného podle § 2 cit. zákona o podmíněném odsouzení vyloučeno, ano ode dne, kdyby bylo vysloveno, že se ve zkušební době jednoho roku, dané mu při podmíněném odsouzení pro přešupek předražování (t. j. od 10. března 1926) do doby, kdy spáchal souzený trestný čin (1. prosince 1928) neuplynulo ještě pět let, takže tu není podmínek § 2 odst. (2) zákona o podmíněném odsouzení. Povolil-li nalézací soud obžalovanému přes to podmíněný odklad výkonu trestu, vykročil tím ze své moci trestní, zatíživ tak rozsudek zmatečností podle § 281 čís. 11 tr. ř. Bylo proto odůvodněné zmateční stížnosti vyhověti, rozsudek nalézacího soudu ve výroku, povolujícím obžalovanému podmíněný odklad výkonu trestu, jako zmatečný zrušiti a vysloviti, že trest obžalovanému uložený je nepodmíněný.

Čís. 3844.

Subjektivní skutková podstata přečinu podle § 283 tr. zák. předpokládá, že pachatel nevyhověl výzvě k rozchodu z vlastní vůle ihned tak, jak mu to bylo podle místního a časového stavu možno.

Následovaly-li za sebou okamžitě výzva k rozchodu, výkřik pachatelův, podřazený skutkové podstatě § 279 tr. zák. a jeho zatčení, jímž bylo jeho volné rozhodování se přerušeno, nelze mu přičítati kromě přečinu § 279 tr. zák. i přečin podle § 283 tr. zák.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1930, Zm I 774/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 30. září 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák., přečinem shluknutí podle §§ 279 a 283 tr. zák. a přestupkem proti veřejným zařízením a opatřením podle § 312 tr. zák., vyhověl, pokud byl obžalovaný uznán vinným i přečinem podle § 283 tr. zák., zrušil rozsudek v této odsuzující části jako zmatečný a obžalovaného v této části zprostil podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnosti nelze upřítí oprávnění, pokud důvodem zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. napadla odsouzení pro přečin shluknutí podle § 283 tr. zák. Zmateční stížnost uplatňuje v tom směru sice i neúplnost podle § 281 čís. 5 tr. ř., pokud rozsudek nezjišťuje, že obžalovaný v době, kdy byl vyzván k rozchodu, měl také skutečně čas, by výzvy uposlechl a odešel; leč skutková zjištění nalézacího soudu o výstupu jsou dostatečná, by se na jejich základě s hlediska důvodu zma-

tečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. dalo hned posouditi, zda právní náležitost zákonné podstaty přečinu shluknutí podle § 283 tr. zák., že obžalovaný neuposlechl rozkazu strážce k rozchodu, jest naplněna i po stránce subjektivní, jež jest v pojmu neuposlechnutí zahrnuta a k níž by se žádané skutkové zjištění mělo vztahovati, že totiž obžalovaný nevyhověl rozkazu k rozchodu z vlastní vůle ihned tak, jak mu to bylo podle místního a časového stavu možno. Rozsudek sice zjišťuje, že obžalovaný měl dosti místa k rozchodu; pokud se však týče posouzení časové možnosti rozchodu, zjistil nalézací soud, že obžalovaný, když strážníci Jaroslav B. a Jan P. vyzvali zástup účastníků nepovoleného tábora několikrát k rozchodu, pronesl okamžitě po této výzvě, zřejmě na výzvu tu odpovídaje, výrok, zahrnutý rozsudkem pod skutkovou podstatu přečinu podle § 279 tr. zák., a že ho strážník Jaroslav B. okamžitě po tomto volání zatkl. Třebas by se tedy z okolností, že obžalovaný na výzvu k rozchodu odpovídal, dokonce vyzváním k násilnostem proti strážníkům, dalo souditi, že měl i v úmyslu na místě zůstatí, neprodleně se nerozejítí a tudíž výzvy k rozchodu neuposlechnouti, nelze mu přičítati přečin podle § 283 tr. zák., ano mu podle skutkových zjištění prostě nebylo časově možno, by po výzvě na místě činu z vlastní vůle skutečně setrval aspoň po takovou, třebas i krátkou dobu, že se tak jeho úmysl výzvy k rozchodu neprodleně neuposlechnouti skutečným rozejítím se i projevil; následovaly totiž podle rozsudkových zjištění za sebou okamžitě výzva k rozchodu, výkřik obžalovaného a jeho zatčení, jímž ovšem bylo jeho volné rozhodování se přerušeno. Nemohl se tudíž případný, k neuposlechnutí snad směřující úmysl obžalovaného pro překážku odjinud v to přišlou projevití činem, jež by bylo lze považovati za provedení neuposlechnutí k rozchodu, a je-li onen výkřik, z něhož by se snad aspoň na projev onoho úmyslu mohlo usuzovati (§ 8 tr. zák.), ve směru trestněprávních předpisů o shluknutí zhodnocen odsouzením pro samostatný přečin shluknutí podle § 279 tr. zák., není důvodu pro to, by se obžalovanému přičítal i přečin podle § 283 tr. zák. Jest tudíž příslušné části jeho zmáteční stížnosti vyhověti a obžalovaného podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby zprostiti.

Čís. 3845.

Zákon o telegrafech (ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924) zakazuje v § 24 čís. 1 a ohrožuje trestem za přečin každé přechovávání radiotelefonního zařízení vůbec, pro něž nemá přechovavatel úřední povolení, tedy nejen přechovávání celého aparátu k provozu schopného a již vyzkoušeného, nýbrž i jednotlivých součástí, jichž lze snad použítí i k jiným účelům.

Dodatečné udělení koncese neúčinkuje zpět na dobu, kdy měl pachatel u sebe aparát, nemaje úřední povolení, třebas byl dodatečně zapraven poplatek za tuto dobu.

Přechovávání nepočíná teprve, když stanice byla již sestavena a vyzkoušena, by byla schopna provozu, nýbrž nedovoleně přechovává, kdo